

Да би ми те сонце изгорило!“

Димна гора Маркоѣ говореше :

„Айти Марко, айти добаръ юнакъ!

Немой кѣлни гора Димна-гора

Туку кѣлни стара Самовила,

Що собрала седумдесетъ кла'ѣнци;

Дѣ иснесла на вѣрфѣ на планина,

Да прода'атъ еденъ бардакъ вода

Еденъ бардакъ за цѣрни-те очи.“

Марко ли си съ коня говореше :

„Айти коню, мое мило добро!

Али можешъ ти да ме изнесишъ,

Да отепамъ стара Самовила,

Да растурамъ седумдесетъ кла'ѣнци?“

Коня Марку ли му говореше :

„Подстегни ме съ дванаѣсетъ колани,

Два-та нѣ да съ обидиме.“

И му стегна дванаѣсетъ колани,

И г' изнесе на вѣрфѣ на планина;

Дѣ отепа сдара Самовила,

И растури седумдесетъ кла'ѣнци.

10.

Отъ Панагюрище.

Заградила Самовила

Заградила вито кале

Ни на небе, ни на земя,

Загради го въ теменъ облакъ.

Што бѣ побивъ побивала

'Се юнаци погодени,

Што бѣ препливъ преплитала,

'Се девойки бѣлолики;

Што бѣ пряло прелагала

'Се невести чернооки;

Што бѣ покривъ покривала

'Се дечица пеленчета;

На порти-те диреци-те

'Се кметове дѣлобраде;

Што бѣ подбивъ подбивала

'Се кметици бѣлополи.

Не стигнаха Самодиви

Седумдесе дребни деца,

Да покріе вито кале.

Хабаръ прати Самодива

Хабаръ прати во Прасково,

На Прасковски чорбаджии:

„Да ми дадатъ Прасковчене

Край Дунава гѣсти села,

Да обера дребни деца,

Да покрія вито кале.“